

Mijn duin

Een nieuwe rubriek waarin een bekende of onbekende duinliefhebber beschrijft en laat zien wat zijn of haar favoriete plek in het duinlandschap is.

Tekst: Mariek Eggenkamp

Foto's: Antje Ehrenburg

Wie ben ik?

Mariek Eggenkamp-Rotteveel Mansveld, in Amsterdam geboren en opgegroeid; ik studeerde biologie in Leiden. Met man en kinderen verhuisde ik in 1984 naar Heemstede. In 1992 richtte ik samen met Pieter Kan en Dirk Slagter de KNNV Dagvlinderwerkgroep Zuid-Kennemerland op. Jarenlang coördineerde ik de telroutes in de Amsterdamse Waterleidingduinen. Voor het 25ste jaar tellen er nu ongeveer veertig waarnemers op ruim

dertig vlindertelroutes in de duinen ten westen van Haarlem: zinvol onderzoek!

Mijn favoriete duingebied

Als stadskind genoot ik intens van onze zomervakanties op Terschelling. Daar is zeker mijn liefde voor de duinen ontstaan. De duinen van Meijendel leerde ik tijdens mijn studie kennen toen ik daar onderzoek deed aan het eileg-gedrag van de Sint Jacobsvlinder. En toen wij in Heemstede kwamen prees ik me gelukkig met

een schitterend duingebied 'in mijn achtertuin': twintig minuten fietsen! Op het Eiland van Rolvers in de Amsterdamse Waterleidingduinen telde ik meer dan twintig jaar de dagvlinders op 'mijn' route. Daar is een plek die ik bij mezelf 'de hof van Eden' noem, zo ongerept, verstild en puur is het daar.

Ik ken dus ettelijke schitterende duingebieden en dan is het moeilijk te zeggen welke plek favoriet is! Maar voor deze gelegenheid kies ik voor het Rozenwaterveld in de Amsterdamse Waterleidingduinen.

Waarom vind ik het zo fijn op het Rozenwaterveld?

Het gebied is gemakkelijk te bereiken vanaf de ingang Zandvoortselaan en toch zie je er vrijwel niemand - je waant je er alleen op de wereld. In het oosten ligt de beboste binnenduinerand op een hoge duinrug; naar het

westen loopt die hoge rug geleidelijk af. De weidsheid van het landschap in die richting is overweldigend, terwijl er ook lieflijke, intieme valleitjes zijn, vooral aan de rand van de lager gelegen bosschages.

In mei kan een overvloed van duinroosjes de hellingen wit kleuren als een bruidskleed. Ligusterstruiken, hier en daar een meidoorn of een krom gewaaid eikje geven extra diepte aan het landschap. Er zijn jaren dat in april-mei de valleitjes paars-blauw gekleurd zijn door de duin- en zandvioletjes. Ook al lijkt alles hier puur natuur, de menselijke hand heeft hier op vele plaatsen ingegrepen. Dat geeft het gebied een extra dimensie. Her en der zijn resten te vinden van oude duinboerderijen met akkertjes en er zijn ettelijke bunkers uit de tweede wereldoorlog. En om de problemen van de vergrassing te bestrijden werden een aantal jaren geleden delen afgeplagd en schapen ingezet.

Feest voor de duinparelmoervlinders

Ik kwam er al graag maar in de laatste jaren leerde ik het Rozenwaterveld steeds beter kennen en liefhebben, ook al brak ik er in een konijnenhol mijn enkel! Sinds 2013 werk ik op het Rozenwaterveld mee aan onderzoek naar de duinparelmoervlinder, een bedreigde Rode lijst soort die erg te

lijden heeft van de hevige vraat door damherten aan de ligusterstruiken, de belangrijkste nectarbron. Vorig jaar werden ter bescherming kooien om ligusterstruiken geplaatst.

Onlangs had ik er weer een heerlijke middag; de weidsheid en stilte waren overweldigend en na jaren werd ik weer bedwemd door de geur van de liguster die binnen de kooien tot bloei was gekomen. Tien duinparelmoeren vierden daar feest.

Op een zomeravond zit ik er graag op het hoge bunkerduin: in de rug, naar het oosten toe is het donkere binnenduinbos; en naar het westen, voorbij de zacht glooiende helling omlaag zie je in de verte de zeereep. Je kijkt zelfs over de laatste duinenrij heen en ziet in de verte een lichte strook van de zee waar de zon in zakt. Ik denk dan dat Frederik van Eeden op dit duin zat toen hij werd geïnspireerd tot het slot van zijn sprookje over de Kleine Johannes... •

Duinparelmoervlinder.
Foto: Jan Dirk Bol

